

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25.

Apare în fiecare Duminica.

Prețul unui exemplar: 1 Leu.

Alipire către sfântul Scaun apostolic.

Sf. Petru continuu trăiește în urmașii săi pe sfântul scaun apostolic al Romei. În acest mod se paște turma încredințată lui. Cu cât cinstea noastră față de el este mai înflăcărată, cu atâta și credința noastră este mai curată. „Unde e Petru, acolo e Biserica.” (Sf. Ambroziu).

La 260 ani după moartea sfântului Petru, Biserica își prăznuiește în public învingerea asupra păgânătății. Papa Șilvestru însoțit de mulțimea episcopilor, preoților și poporului credincios între cântări evlavioase pleacă spre colina Vaticanului, unde întâu împărat creștin depunându-și coroana și scheptul împărătesc trage prima săpătură în pământ pentru a începe

lucrul menit ca să se rădăce acolo cea din tăie Biserica întru cinstea vârhovnicului Apostolilor. Azi, pe locul acelei Biserici se înalță în triumf cea mai mare Bazilică a lumii, sub cupola careia zac lângă olaltă osemintele celor doi și mari Apostoli, pe cum împreună au muncit până au fost în viață. Jur împrejur sunt mormintele martirilor: papilor, sfinților și învățătorilor Bisericii. De-asupra mormintelor cu slove de aur sunt scrise cuvintele: „Tu ești Petru, și pe aceasta peatră voi zidi Biserica mea.” Aici este scaunul apostolicesc și centrul lumii întregi. „Și tie-ți voi da cheile împărăției cerurilor.” (Mat. 16, 18-19).

Luna Maiu

Luna Preasfintei Fecioare Maria.

Cinci Psalmi în onoarea Maicei Domnului.

(Din psăltirea sfântului Bonaventura).

Povață

În anul 1470. când ciuma a răpit la Roma pe neașteptate din monăstirea Sfântului Augustin (numită S. Maria del popolo) pe duhovnicul și ajutorul său, cei-l-alți au fost foarte îns-

păimântați de aceasta întâmplare, pentru-că trecuseră de abia câte-va momente, de când vorbiseră încă cu dânsul în infirmerie. Superiorul convocă pe toți preoții monăstirei și făcu cu învoirea tuturor votul următor: Că dacă ciuma se va retrage, unul dintre călugării monăstirei se va ruga în toate zilele acești cinci psalmi, spre lauda Domnului și onoarea Mai-

cei Domnului. Nu numai că în momentul acela ciurma a dispărut, ci și din timpul acela în acea monăstire nu s'a mai ivit nici un cas de ciură.

Vezi Psalm I. în No. 18. — Psalm II. în No. 19.

Psalm III.

Regină sântă, la tine am aflat scăpare și ajutor printr'o supremă putere, care a zdrobit capul inamicului.

Religioși și religioase, voi toți trebuie să o lăudați și să o măriți, căci ea este mijlocitoarea și ajutorul nostru.

Rugându-ne la ea în necazurile noastre, ea ne va libera de ori-ce pericolas.

Rogă-te o stăpână pentru noi, vorbește fiului tău în favoarea noastră și mânia lui se va retrage de la noi.

Reumită și gloriosă fecioră, privește sărăcia noastră și nu mai zăbovi de a ne scăpa din miseriile noastre.

Reamintesce-ți slăbiciunea sermanilor și neputințioșilor, întinde mâinile tale cele bine-fecătoare, vino spre a le ajuta și fii pentru denșii un asil sânt.

Remâi cu noi, aibi grije de noi, ca nu cumva să vie răul asupra noastră, nu ne părăsi la sfârșitul vieții noastre, ca să găsim viața cea vecinică.

Razele blândeței tale să aline durerile sufletului nostru chinuit, astfel încât să uităm spaimetele vieții.

Răbdătoare fecioră, îndreptează ochii tăi cei milostivi pe sărăcia servilor tei și nu-i lăsa să pieră în pericolele lor.

Respectabilă Dómnă, procură-ne bogăția virtuților cerești și mânia lui Dumnezeu nu se va apropia de noi.

Reanimează sufletele noastre zdrobite printr'o privire a feței tale, și scapă-ne de cea mai profundă tristețe.

Recunoscători (tore) vom fi, dacă ne vei ușura povara exilăriei noastre aducându-ți aminte o stăpână, de milostivirea ta.

Mărire Tatălui și Fiului și Duhului sfânt, și acum și pururea și în vecii vecilor Amin.

Crucea făcătoare de minuni din Limpias.

Traducere de P. Birlea.

(Urmare)

O epistoală mult vorbitoare.

D. Antonio Litourmant, martor ocular comunică o foarte interesantă epistoală către prietenul său D. Mariano Gracia. Iată cum scrie:

— — — — —

Abia am intrat în biserică l'am agrăit pe prietenul Victor oare vede că Hristos î-și mișcă ochii. A dat răspuns negativ. Eu l'am asigurat că î-și mișcă, el ma provocat ca să-mi închid un ochiu, și așa să mă uit, după aceasta, și cu celalalt ochiu tot astfel am făcut, și așa am văzut *minunea*. Apoi a zis să-mi închid ambii ochii. Atunci n'am văzut nimica. Deci nu putea fi înșălăciune optică . . . Apoi s'a început s. Liturgie . . . Când eram la începutul evangheliei, ne-am făcut cruce, am observat că pe genunchii Domnului Isus se ivesc *2 răni grozave*.

— — — — —

După misă am plecat a prânzi la Laredo . . . După amiază pedestru ne-am preumblat până la Limpias. Primul cuget î-mi era să merg la altar, și să constatez, ranele pe cari înainte așa clar le-am văzut. Mare mi-a fost supriinderea când rănile respective cari așa mi-au atras atenția, nu erau vizibile. Am fost foarte suprins. Victor m'a rugat ca să examinez cu binoclu. Atunci am văzut cumcă buzele lui Isus din culoarea galbeno-verzie devin în *culoarea roșie*. Tot atunci Isus cu o privire plină de durere se uită la mine, î-și ridică ochii, plini de sânge.

Gura lui se umple cu sânge, trăsăturile se schimbă în așa măsură, încât puteai deduce, ce durere crâncenă poate avea. Mai departe n'am

putut privi la tragedia aceasta. Am ieșit din biserică.

Mai târziu iarăși am mers în biserică. M'am uitat prin binoclu. Apoi încât numai era posibil, m'am apropiat cătră altar, la Isus. Tot aceea o văd ca și înainte. I-mi frec ochii. Mă uit fără binoclu, dar tot așa văd . . . Isus era în agonie. Gura e plină de sânge, cași cum ar dori se scuipe afară, apoi se îneacă. Ochiul sunt plini de sânge. Pieptul și-l ridică din când în când. Nasul devine în mișcare, cași cum n'ar putea răsufla, n'ar primi aer. În tâmpla de-a stânga se împământă un spin, din cununa de spini. Imediat un picur de sânge curge în urma împusăturii, curge pe obraz, apoi se oprește. Apoi curge alt picur de sânge, în urmă mult sânge scaldă obrazul lui . . . Puțin de nu-am țipat de spaimă . . . Apoi am ieșit din biserică. Victor a venit după mine . . . Apoi iam spus: „*Acuma cred!*“ . . .

Am intrat în biserică. Acolo m'am întâlnit cu D-ta D-le Mariano. Celelalte le știi . . . Lam îcredințat ca toate șirele epistoalei mele, să-le întrebunțeze, dacă cugetă că va servi spre mai mare *laudă a bunului Dumnezeu*.

Mă jor, că întru toate am spus adevărul . . . Antonio Litourmant.

Ce declară vestita scrietoare Clementa.

Clementa în Gazeta „Diario de la Riojo“ minunea care a văzut-o' comunică în puncte pătrunzătoare.

„Suspînul pelerinilor era la calme pătrunzător. Alții plâneau tare. Alții își băteau peptul, se rugau pentru îndurare. Iar aceia, cari n'au putut vedea nimic lăcrămau nemângăiași . . . În sfârșit i-a succes unui preot întrucâtva a liniști spiritele agitate, căci mulți uitau că sunt în biserică, așa plâneau . . .

Preotul cu glas tare a recitat „Cred

într'unul Dzeu“ poporul respectuos a repețit. Atunci cineva mi-a pus în mâna un binoclu, prin care mam uitat la cruce. Ce am văzut abia pot esprima. Limba omenească nu poate esprima lucrurile supranaturale. Fața Dumnezeiescului Răscumpărător e palidă, plină de grije. Apoi ochii încet blând, în totă direcția se mișcă. În sfârșit foarte pătrunzător, cu o privire îndurerată se uită la cer . . . Cât timp a ținut simptome, nu știu. Poate o oară. Examinarea nu-o am putut termina, pentrucă nu m'am putut stăpâni, să nu plâng. De câte ori priveam s'a repețit simptomea. *In urmă, ochii Domnului s'au închis, buzele nu se mai mișcăru!* . . . Așa m'a pătruns, încât puțin de nu am amețit. . . Clementa scrietoare cu numele familiar: Micaela Perez de Miranda.

(Va urma)

Din catechism.

28. Prin ce a făcut Dumnezeu cerul și pământul ?

Dumnezeu a făcut cerul și pământul prin voia sa atot puternică.

Dumnezeu a zis „să fie“

Să făcu făptură vie,

Cer, pământ, zi luminoasă

Arbori, ierburi fructuoase

Dumnezeu a zidit lumea din voia sa liberă, ne fiind necesitățile nici de motive launtrice nici de din afară, Dumnezeu din lucrurile posibile pre cari el le cunoaște toate prin înțelepciunea lui nemărginită o ales cu o absolută libertate, toate câte a voit să zidească, sau cu alte cuvinte, Dumnezeu a format liber ideia universului, totalitatea lucrurilor accidentale la cari a voit să dea existență și a hotărît liber din vecie înfăptuirea ideii și a și înfăptuit-o întru timp.

Când a înfăptuit Dumnezeu ideia creațiunii n'a mai fost lipsă de un act nou al voinței dumnezeiești ca să înceapă realminte existența lumii. Noi oamenii, ca să înfăptuim ideile concepute în mintea noastră, multe avem de făcut, însă nu este așa la Dumnezeu.

La Dumnezeu voia libera de a crea universul, a fost mai mult ca destul, ca acest univers să înceapă a exista în acel moment, pre care la fixat din vecie.

Așa dară timpul, în care a început a exista lumea, nu privește actul dumnezeiesc, fără numai executarea voinței lui.

„Vrednic ești Doamne a lua mărirea și onoarea și puterea, căci Tu ai făcut toate, și pentru voia Ta sunt și s'au făcut“. (Apocalipsul 4, II.)

Constantin și Elena (21 Maiu) Constantin împăratul s'a născut în ziua de 27 Februar anul 274. A fost fiul împăratului Constante numit pentru fața lui palida și Cloru iar maică sa a fost Elena, o muiere cuvioasa. Fu crescut în curtea împărătească a lui Dioclețian (284—305), care era cel mai nemilos prigonitor al creștinilor. Sub el numai într'o luna, au fost omoriți 17.000 creștini. Constantin a fost un tinăr deștept, plăcut, frumos și afabil, și i s'a dat o creștere foarte aleasă.

La anul 312 având o luptă cu Maxen-

țiu, care avea armată de 2-3 ori mai mare, deși Constantin era încă păgân, se spune, că s'a rugat în inima sa cătră Dumnezeuul adevărat. să-l ajute. Atunci i-s'a arătat pe cer, ziua la amiaz, o cruce strălucind cu scri-soarea: „în aceasta vei învinge“. Noaptea în vis Hristos i-a arătat acest semn zicând, să-l pună pe steag. Constantin dă poruncă se pună sf. Cruce pe toate steagurile, (labarum) lupta iese în favorul său: Maxențiu e bătut!

În urma acestora, la anul 313 Constantin dă renumitul edict de Milano, prin care religia creștină se declară cu totul liberă, averile răpitate i-se dau înapoi.

De numele lui Constantin se mai leagă zidirea orașului Constantinopol, întemeiat de el. Constantin rămânând singur domn preste imperiul roman, biserica creștina s'a mântuit de persecuțiuni. A dat multe decrete pentru promovarea religiunii creștinești. A oprit jertfele păgânești, a derimat altarele și statuiele zeilor păgâni, bisericile păgâne le-a închis, parte le-a transformat în biserici creștinești. A oprit restignirea pre cruce și a dispus cumcă semnul crucii să fie pretutindenea onorat. Pre preoții creștini i-a apărat și le-a dăruit donații de pământ, așisderea a permis ca să se facă fundați în favoarea bisericilor.

„Nu te teme turma mică, căci bine a voit Tatăl vostru, să vă dea vouă împărăția“ zis a Domnul Hristos ucenicilor săi „adunați fiind popoarele cu zecile de mii, încât se călcau unii pe alții“ (Luca 12, 1 și 32.) și iată abia au trecut 150 de ani, păgânismul a fost stârpit în întreg imperiul roman și au preluat creștinii împărăția din „bunavoința Tatălui.“

Calendar săptămânal.

16—22 Mai 1926.

- 16. Dumineca Sf. Părinti (Ev. d. Ioan 17, 1.) C. P. Teodor.
- 17. Luni. Ap. Andronic.
- 18. Marți. M. Petru și Dionizie.
- 19. Miercuri. M. Patricie, episc. Brusiei.
- 20. Joi. M. Talaleu.
- 21. Vineri. Constantin și Elena.
- 22. Sâmbăta. M. Vasilisc.